31.10.2026 Herdenkingsviering Oase, in het licht van alle(r)zielen

Thema:- "Waar zijn onze doden? Toch niet daar, in hun graven"?
Uitspraak van Huub Oosterhuis

Voorgangers: Jeanneke de Bot en Mieke Mol
Pianist : Frank Bockholts
Cantor: Harry de Bot
Beamer : Jeroen Kok
Lichtje: Marijke Coonen

Vóór aanvang *van de viering horen we van CD Frans Brüggen nr 7= 1.40min*
en daarna nr 17= 7.43 min
En zien we de afbeelding met de woorden: "In de tuinen van de tijd groeien bloemen van troost".

In de hal is er gelegenheid om namen op te schrijven

Op altaartafel staan kaartje van Piet Lahaije / Henriette v. Amelsvoort en van Henk van Remmen

Paaskaars brandt, symbool van Gods hoopvolle licht in de wereld
Klankschaal

Oasekaars wordt aangestoken

Openingslied: Wij zoeken u als wij samen komen

Welkom en inleiding

Welkom lieve mensen; jullie allen hier in de kerk en ook de mensen thuis die met ons mee gaan vieren.
Fijn en ook goed om hier weer samen te komen om de levens van onze overleden dierbaren te gedenken; lang of kort geleden is hierin niet belangrijk; vaak worden ze nog steeds gemist.

Op de altaartafel zien we de gedachtenisprentjes van mensen uit onze Oase gemeenschap die dit jaar overleden zijn; 2 van hen behoorden ook tot de vieringengroep; Piet Lahaije en Henriette van Amelsvoort.
Henk van Remmen, een trouwe Oase-ganger en de man v Gera, stierf eind vorig jaar (27 sept) al; zelf had ik de behoefte zijn foto ook hier nog een plaatsje te geven.

Door hun namen en straks de vele anderen namen, te blijven noemen en een lichtje voor hen aan te steken kiezen wij voor hun blijvend gezelschap; in ons hart dragen wij hen voor altijd mee, voorbij de grens van de dood.
….
Een uitspraak van Huub Oosterhuis heeft Mieke en mij geïnspireerd tot deze viering.
“Waar zijn onze doden? Toch niet daar, in hun graven”? Maar waar dan wel?
En wat is doodgaan eigenlijk, hoe zien wij dat?
Moeilijke vragen, woorden schieten dan vaak tekort, omdat we niets zeker weten.
Eigenlijk kunnen we alleen proberen een VERMOEDEN te laten klinken.
In mijn levend woord ga ik dat proberen. 2 Beeldende verhalen zijn daarbij ondersteunend geweest.
……
Een daarvan staat op de laatste bladzijden v.h. boek Deuteronomium (Deut. 34, 1-9) en is gevuld met de beschrijving van de indrukwekkende en ontroerende sterfscène van Mozes .
Een rabbijn beschrijft dit op een poëtische wijze.

En als 2e lees ik de gedachte, heel beeldend beschreven door Bishop Brent geschreven over “Wat is nu doodgaan”?
Alles tesamen zijn het hoopvolle woorden, troostende gedachten; een verlangen, een vermoeden…..een misschien……
…..

***Vóór mijn levend woord wil ik eerst samen het volgende gebed uitspreken.

Gebed

V.Als wij bidden God, dan doen wij dat, omdat we beseffen dat er meer is dan voor onze ogen zichtbaar is. Dat Jij er bent en dat Jij groter bent dan ons hart.

A. **Als wij bidden God, dan spreken we uit wat dit uur in ons leeft, ons verdriet, onze eenzaamheid, onze vragen, onze toekomst.**

V.Als wij bidden God, dan luisteren we naar het geheim dat in ons woont.
Jouw adem, eens gekregen, jouw kracht die leven doet, de stilte van ons hart waarin Jij tot ons spreekt en ons bemoedigt.

A. Als wij zó bidden God, dan groeit in ons jouw weten, en ons vermoeden, dat niet de dood het einde is. Dat hoop op leven nooit vergaat en dat jijzelf die hoop en onze toekomst bent ook vandaag, EN de dood voorbij.

Dat wij zo mogen bidden…..

Levend Woord

Ooit schreef Huub Oosterhuis rondom Allerzielen over de lichtjes en bloemen die dan op de graven worden gezet en dat eindigde met de woorden:
"Waar zijn onze doden? Toch niet daar, in die graven?
Onze doden zijn in ieder geval in onze verhalen over hen".
Maar diep van binnen koesterde hij daarnaast de hoop op een God die met je dood niet zou ophouden er te zijn voor jou.
Hoe zoiets zou kunnen, liet hij dichterlijk in het midden.
"Ik zal wel zien", zei hij.
Inmiddels heeft hij zelf een graf en heeft hij weet van meer……
……

Hoe ziet doodgaan eruit voor Mozes? Het is een oud verhaal, beschreven in de bijbel onder Deuteronomium 34, 1-9.

Mozes sterft zoals hij heeft geleefd: In grote eenzaamheid en toch ook altijd al dichtbij de Eeuwige.
120 Jaar oud was Mozes toen hij stierf, tot het laatst toe waren zijn krachten niet afgenomen en zijn zicht niet achteruit gegaan.
Alleen heeft hij de Egyptische Farao weerstaan en alleen ging hij zijn volk voor in die wondere nacht, anders dan alle andere nachten.

Een rabbijn vertelt het zo:
En nu is Mozes de berg opgegaan en is op een steen gaan zitten.
en toen hij daar zo zat, aan de rand der tijde- loosheid, waar vergezichten opengaan,
toen zijn de kinderen Israëls gekomen om afscheid van hem te nemen.

Eén voor één liepen de mensen achter hem langs.
Niet vóór hem langs, want dan hadden ze de oude man het zicht op het land benomen.
Nee, achter hem langs gingen zij, één voor één,
en één voor één legden zij een hand op zijn schouder.

En steeds wanneer hij weer een hand op zijn schouder voelde, legde Mozes zijn hand op de hunne, als een laatste vaarwel.

Totdat…..
Totdat er op een gegeven ogenblik geen hand meer was.
Allen waren voorbij gegaan.
Ook de laatste was voorbij gegaan.
Mozes was alleen.
..

Zo sterven wij allen.
Wij kunnen elkaar niet vasthouden.
Wij moeten elkaar loslaten.
Een mens moet alleen sterven
De anderen gaan verder.

Niemand was erbij toen Mozes stierf.

……

Een mens sterft ten diepste heel alleen; ook al ben je omgeven door familie en vrienden.
We mogen elkaar niet vast blijven houden.
De ruimte die-*los-laten*- geeft is nodig om je bestemming te bereiken; voor de overtocht van het ene leven in het andere leven.
Dat laatste vermoeden wij toch? Ons aardse leven kan toch niet zomaar afgelopen zijn?

Mozes leefde altijd al dichtbij de Eeuwige en dan geloven wij dat deze liefde van de Eeuwige (Vader) niet ophoudt, maar over alle grenzen met ons meegaat.
En dat geldt toch ook voor de liefde die wij hebben gevoeld voor onze dierbaren en nog steeds voelen; die liefde, die lieve mens huist voor eeuwig in ons hart; reist mee tijdens ons leven.

Er staat: Mozes was alleen, toen hij geen hand meer voelde op zijn schouder….
En voor dat moment, sluiten de woorden van een Engelse Bischop Brent rondom "Wat is doodgaan"? heel mooi aan… Het beeld dat beschreven wordt is zo troostend en hoopvol.
Zou het zo kunnen zijn? Zelf hoop ik dat het zo is…..

De aardse handen moeten we loslaten, op het moment dat een liefdevolle reikende hand ons naar zich toehaalt.
Luister maar……
Je staat aan de waterkant en een boot vaart langzaam van je vandaan, tot hij aan de horizon verdwijnt.
Dat heeft iets weemoedigs, soms ook iets zwaars, vooral als er een geliefde van je op die boot zit.
Maar op het moment dat de boot uit jouw gezichtsveld verdwijnt, mag je er zeker van zijn dat een Ander/anderen hem zien aankomen en hem of haar met een liefdevol gebaar zal ontvangen.
En dat is doodgaan

Vertrekken uit dit leven
en aankomen in een ander,

Voor de gelovige mens is dat bij de Ander en misschien ook bij de anderen.?
Dat het zo mag zijn! Een vermoeden waar we in mogen/ willen geloven.

…..
Ik wil afsluiten met woorden die hebben geklonken tijdens de uitvaart van Henriette van Amelsvoort, die 6 juli is overleden en waar Frank en ik de uitvaart van hebben mogen doen. Tijdens de voorbereiding met de familie van Henriette vond de familie een krantenknipseltje, uitgerekend in haar favoriete boek van Huub Oosterhuis, 150 psalmen vrij.
Een aantal van jullie hebben deze woorden bij haar afscheid al wel gehoord, maar ze zijn te mooi om ze nu niet te laten horen, ook omdat ze zo mooi aansluiten bij de voorafgaande beeldende verhalen.

Dat ook dit waar mag zijn, dit troostende, gelovige beeld.

Als jij je voet op de andere oever zet en het blijkt de hemel te zijn,
Als je dan door een hand wordt aangeraakt en het blijkt Gods hand te zijn;
Als je dan muziek hoort en het blijkt van engelen te zijn;
Dan ben je niet heengegaan, maar thuisgekomen.

Dankjewel lieve Henriëtte.

Stilte moment
en dan muziek CD Frans Brüggen, 2-3 min van nr 17

op slide:

Wat is doodgaan?

Vertrekken uit dit leven
en aankomen in een ander leven
bij de Ander

Vredeskaars wordt aangestoken

Vredesgebed
LIED OM VREDE van Frank Ploum wordt door V **uitgesproken**

Om vrede en vredeskracht

De wereld houdt haar adem in
oorlog is weer geboden.
Een taal van wapens en gewin
mensen die mensen doden.
In hoop en vrees een lange stoet. voortvluchtig, opgejaagden. Zij die hun leven wagen.

Kom Geest van liefde en van moed
open het hart van diegenen

voor wie geen leven er toe doet,
die liefde doen verstenen.
Laat jouw Woord in hen binnen gaan
dat toch tot bloei mogen komen
steden van eeuwige vrede.

Dat wij niet lopen in de ban
van steeds weer oorlogswerken.
Maar dromen blijven dat het kan
eind aan het recht van de sterken.
Jouw droom die ooit wordt waargemaakt
geluk groeit op de aarde
niemand die vlucht voor een wapen.

Vrede wensen
Vredeslied: Dona nobis pacem….(niet de Nederlandse versie)
We zingen terwijl we elkaar de vrede wensen

Geloofsgebed

V. Wij geloven, bij alle kwetsbaarheid van ons mensen,
in licht en liefde, waartoe we geroepen zijn.

A.Wij geloven in elkaar als weggenoten
die in goede en kwade dagen
verwachtingen en verdriet delen,
die elkaars houvast willen zijn op weg naar morgen.

V. Wij geloven dat wij leven
van wat anderen ons hebben voorgeleefd.
We houden dankbaar in ere
allen die ons wegen naar toekomst baanden.

A.Wij geloven in de verbondenheid van mensen
over grenzen van dagen en jaren heen
We geloven in gisteren, vandaag en morgen.

V. Wij geloven dat wij Hem ter harte gaan,
dat Hij ons nooit aan de vergetelheid zal prijsgeven.
Wij geloven in zijn trouw die duurt tot in eeuwigheid.

A.Zijn naam is –zo staat geschreven-
“Ik zal er zijn” en “God met ons”.
Hij heeft onze namen in zijn hand geschreven.

V. Wij geloven dat Hij wil voltooien
wat Hij in mensen begonnen is,
nieuwe hemel en nieuwe aarde.
Gods woord wordt waarheid: “zie ik maak alles nieuw”.

Wij gedenken onze dierbare overledenen

V.God, jij bent in leven en voorbij de dood.
Wees nu met ons, als wij de namen gaan noemen en een lichtje gaan aansteken voor de mensen die belangrijk voor ons geweest zijn en die nog steeds door ons gemist worden.

Namen worden verdeeld in 3 blokken
Na elk blok zingen wij:
Lied: Koester de namen die wij hier gedenken, dat zij geborgen zijn in uw genade, dat zij gekend zijn bij U en bij ons.

Afsluitend na noemen van namen: JOU BEWAREN WIJ door **allen**

Jou bewaren wij
in onze verhalen

Jou bewaren wij in ons hart
jou bewaren wij
in ons gemis

Jouw naam
brengen wij ter sprake
als anderen zwijgen

Jouw naam noemen wij
als andere denken:
al zo lang geleden

Jou bewaren wij
voor altijd

Lied: Muziek van CD Frans Brúggen nr 15 Adagio 1.58 min.

Voorbeden

Laten we stil worden en bidden tot God,
die begrijpt al wat wij zeggen
en ook wat we niet kunnen zeggen,

omdat er nog geen woorden voor zijn.

Acclamatie: Spreid uw dragende vleugels onder ons uit, spreid uw warmende lichtglans over ons uit GvL 400a

Voor allen die moeten leven met een lege plaats aan hun zijde;
voor hen die treuren om het verlies van een kind, een kleinkind,
een vriend die wegviel uit hun kring,
om een gemis dat niet te noemen is.
Dat er voor hen een mens mag zijn
die zwijgen, troosten en meedragen kan.
Dat zij troost mogen ervaren van God,
die een God van levenden én van doden is.

Acclamatie: Spreid uw dragende vleugels onder ons uit, spreid uw warmende lichtglans over ons uit GvL 400a

Voor allen die treuren om dierbaren die nooit terugkwamen,
slachtoffers van zinloze oorlogen.
Voor de omgekomen vluchtelingen- op eg naar Europa, gestorven aan de hoop.

Voor de vele kinderen in vluchtelingenkampen, zonder ouders,
voor allen die nog steeds sterven door gebrek aan voedsel;
dat hun namen niet verdwijnen in het niets,
maar geschreven staan in de palm van Gods hand

Acclamatie: Spreid uw dragende vleugels onder ons uit, spreid uw warmende lichtglans over ons uit, GvL 400a

Voor ons , hier bijeen,
geef ons geloof in U, onze God en Vader;
geef ons het geloof dat de dood het zal verliezen van het leven
dat het licht het zal winnen van de duisternis,
de dag van de nacht.
Dat wij de dood niet verdringen,
niet leven in angst.
Dat wij elkaar op vleugels van liefde mogen dragen.

En we steken een kaarsje aan voor alle mantelzorgers,
voor zachte kracht om de zorg voor die nabije ander vol te kunnen houden
en voor alle troosters, lieve mensen die, als het erop aankomt ,
kunnen luisteren en er zijn.

Acclamatie: Spreid uw dragende vleugels onder ons uit, spreid uw warmende lichtglans over ons uit, GvL 400a

Laten we nog een moment stil zijn voor dat wat nog in ons leeft en deze avond niet genoemd is……..

Voorbeden afsluiten met

Goede God, wij kunnen niet geloven
dat het mensenleven uitdooft bij de dood,
dat er niets van overblijft….
U bent een God van levenden,
U kent ons, U draagt ons en wij bestaan in U,
U wilt niet dat wij sterven, maar leven.
Verhoor ons bidden voor allen die wij hier hebben herdacht;
dat zij opgenomen mogen zijn in uw eeuwigheid.

Onze Vader Allen, we gaan staan
Onze Vader,
die in mensen leeft,
moge in ons leven
uw naam geheiligd worden.

Moge in ons samenzijn
uw rijk zichtbaar worden.

Moge in onze dagelijkse inzet
uw wil gebeuren
als een teken
voor mensen op aarde.

Maak ons voor elkaar
en voor de wereld
tot leven-gevend brood,
tot krachtig voedsel
van vriendschap
en vertrouwen
en van een hoopvolle toekomst

Brood voor onderweg …. Hier ben **ik**. **Ik** wil er zijn voor jou

Brood van liefde en solidariteit.
Eén stukje brood voor ieder
wordt samen brood van leven.

Mag het ons tot kracht zijn
om ons met elkaar te verbinden,
vanuit het geloof dat wij gekend en bemind zijn,
vanuit de hoop op een wereld van recht en vrede,
vanuit de liefde waarin wij zijn geschapen.

Mag dit brood ons sterken
om geduld te hebben,
om mild te zijn in ons oordeel,
in het leven samen met de ander.

Mag dit brood ons sterken en richten
op de noden van de wereld
klein en groot,
dichtbij en ver weg.

Delen wij met elkaar dit brood.
Brood voor onderweg, Hem achterna.

Afsluitend woordje

Voor ik de slotgedachte “Maar het Licht blijft” laat klinken en wij samen nog de troostende en krachtvolle woorden gaan zingen van het lied—Ga met God en Hij zal met jou zijn—willen Mieke en ik ons allen hier in de kerkzaal en de mensen thuis G*oede moed en kracht toewensen voor de komende tijd.*
Laten we elkaar niet uit het oog verliezen. Samen komen we verder dan alleen!

Bij het genot van een kop koffie/thee kunnen we nog even napraten met elkaar.
En laten we de Voedselbank niet vergeten.

Slotgedachte: Maar het Licht blijft

Alles wat we zien zal voorbijgaan;
wij zullen voorbijgaan
de een gaat voor de ander, zelden samen.

Alles wat we zien zal voorbijgaan
maar het licht dat blijft
en in dat licht…….wij

In het licht,
dat door geen duister overwonnen kan worden,
al is de strijd hevig
en lijkt het licht te doven.

Alles wat we zien zal voorbijgaan,
maar het licht en wij
zullen eens geborgen zijn
in dat Licht.

Licht dat nooit zal doven.

Zending en zegen

Mogen we op weg gaan
met licht in ons hart
en namen in onze ziel gegrift.

Mogen we op weg gaan
om zegen te zijn,
voor onszelf, voor elkaar
en voor de wereld;
steeds verbonden met
het grote geheel,
Bron van Liefde
die we kennen als
Vader/moeder, Zoon en heilige Geest. Amen.

Slotlied: Ga met God en hij zal met je zijn

…….

Volgende viering